

IN DE ROOS VAN HET HART

Door Janis Goethals

Wanneer men liefde beschrijft, zegt men meestal dat het een geweldig gevoel is, alsof men op een wolk leeft, maar waar men niet aan denkt is de harde, donkere wereld waar de afgewezene terechtkomt. De brieven die u straks zal lezen, zijn gericht naar een naamloze jonkvrouw, wiens schoonheid, naar het schijnt zoals de zon, onevenaarbaar was. Wie aandachtig leest, kan de jammerende geesten horen roepen en janken. In een wereld te dicht bij de onze, weerklinkt één zin als een dubbelzijdig zwaard tot in de oneindige eeuwigheid. Mag dat het enige zijn dat u nooit zal vergeten:

“De weergaloze dood zal de liefde nooit overwinnen...”

Geachte –

Als het leven liefhebben is, zie ik geen ander einde dan dit. Zonder uw zachte, rode lippen die mijn minderwaardige, bleke lippen hebben omarmd, uw prachtige, bruine ogen die zelfs de zonsondergang niet zou kunnen evenaren en uw prachtige, bruine haren die golvend over uw schouders vallen alsof niets ooit uw schoonheid kan aanraken, overleef ik de imperfecties van het morgen niet. Het leven is kort, te kort, kan het korter? Ik zou het niet weten, zonder uw onevenaarbare schoonheid, hoef ik het ook niet te weten. Wanneer het onvermijdelijk voor je komt, moet je soms gewoon de deur openen. Het was niet bedoeld voor mij om de verboden vrucht te proeven, niet in dit leven, wellicht nooit meer. Pas op, onwetende jongens die zullen volgen, soms is een prachtige vrucht niet meer dan een harde pit met een mooi omhulsel...

De verloren ridder

Mijn geliefde –

Verloren zit ik in deze slecht verlichte kamer, omsingeld en doordrongen door de duisternis, hopeloos denkend over onze onmogelijke liefde, maar alleen jouw prachtige gezicht komt in me op. Je glimlach... Niet meer dan een masker. Waarom? Hoorden mijn lippen de jouwe niet meer aan te raken? Was het de illusie van liefde die me deed hopen, die me onafwendbaar deed verlangen naar jou? Je was de zon waar ik voor opstond, de lucht waar ik naar verlangde, de aarde die me hielp om naar de toekomst te wandelen, een toekomst die ik nu, zonder jou, niet meer kan verwezenlijken. Ik mis je. Je warmte en je liefde. Of wat het dan ook maar was... We reikten naar de sterren, hopen om minstens de maan te bereiken, maar soms zijn dromen niet meer dan lucht, noodzakelijk om te hebben, maar eens verloren, is het heengaan de enige uitweg. Dromen is één van de twee uitwegen om het miserabele, menselijke leven achter te laten, de andere is het onherroepelijke doen. Het maakt ons mens, zonder vrees voor de Dood is het leven niet meer dan een lange wachtrij, wachtend tot je eindelijk het tijdelijke voor het eeuwige kan inruilen. Het menselijkste dat je kan doen is zelf kiezen wanneer je het licht uitdoet... Verloren zijn op Aarde is erger dan gevonden zijn in de Hel.

De verloren geliefde

Lieve –

Het leven is durven, wagen, moed hebben. Als je niet bereid bent om alles te verliezen, als je niet leeft om te riskeren, dan ben je net zoals de andere zeven miljard mensen op dit Rijk ter Aarde een hoopje atomen, die oneindig rond blijven zweven. Ik heb onomkeerbare fouten gemaakt, kansen laten liggen, maar het ergste van al, te weinig gedurfd. Het is m'n eigen fout. Vrees het morgen niet, want het leven is weggelegd voor de mensen die springen, niet voor degene die achterom kijken. Het leven gaat voort, want geloof me, het is voor velen te snel gedaan. Je zal niet wenen om mij, want je weet dat het verlies niet meer dan het einde van een bewolkte dag is, morgen komt de zon weer op en wanneer haar stralen op je gezicht glanzen, hopend om ooit zo'n schoonheid te bezitten, zal je niet meer aan mij denken. Zo, mijn geliefde, leef je...

De laffe vechter

—

Mijn miserabel mislukken was het slagen van een ander. Je kijkt naar mij, maar je glimlacht niet meer, je kijkt weg naar de overvolle stad, als een vos die in een kippenhok zit, niet wetend wie je eerst wil verscheuren, wiens bloed je als eerst wil laten vloeien over je tanden, wiens slappe ledematen je op je lichaam wil voelen, wiens levenloze ogen je straks achter wil laten... Je hebt me al verscheurd, gebroken, vernederd, je wandelt rond als een jager die het hoofd van een beer aan zijn muur heeft hangen, pronkend met zijn verdienste. Maar ook ik ben schuldig, ook ik verdien het net zoals jij niet meer om onschuldig op deze wereld rond te lopen, ook ik zal getemd worden door niemand minder dan Satan zelf. Want wie fouten maakt zal ervoor boeten. Wees dan ook voorbereid, prachtig, sluw beest, daden zijn net als dromen nooit zonder gevolgen...

De verslagene

Beste –

Geraakt door de pijn van liefde, verstijfde ik, kijkend naar hoe mijn kansen bij jou wegsijpelden. Wat ik als liefde aanschouwde, bleek niets anders dan lust te zijn. Elke keer dat ik probeerde naar je toe te gaan, kleefde m'n voeten aan de grond, als een soort waarschuwing van de wereld en wanneer ik m'n armzalige lippen likten, wilden ze niets liever dan de jouwe proeven. Ik zal m'n lijf niet langer aan zijn lot overlaten, ik zal het redden van het verlangen naar iets wat onmogelijk is: liefde van jou... Ik zal mijn ogen die ik niet van je af kon houden, hopen om de jouwe te vinden, sluiten. Want geraakt door Cupido's pijn, stak je een mes in m'n open hart en nu ben ik hopeloos verloren...

De verlatene

—

Hoe erg kan de onderwereld zijn, vergeleken met deze verwoeste, levende wereld. Liefde is als een roos, prachtig, maar zo gevaarlijk en pijnlijk... Onze relatie, een vriendschap tot nog toe, een warmte waarin ik me hoopte te verdiepen, het was blijkbaar alles behalve het mijne om te hebben. Je weet pas wat je hebt wanneer het weg is. Wanneer God de wereld creëerde, miste hij nog leven, motivatie. Hij schiep de liefde en de dood, de ene werkt slopend, het zal je proberen te vernielen tot je laatste steentje is gevallen, de andere motiverend, het houdt je wakker net zoals de warmte op een hete zomernacht. Ik heb geen motivatie meer! Ik ben alles verloren, wellicht kwijtgespeeld aan een ander, ik ben verdrongen in m'n eigen tranen, als een mier in een stortvloed. Wanneer een verslagene aan de poorten van de hemel aankomt, afgeranseld door het leven, kan hij alleen maar op z'n knieën vallen en bidden dat het eeuwige beter zal zijn...

De opgevende

Liefste –

Geraakt door je schoonheid, je spontaniteit, je zachtheid kon ik niet anders dan de sprong voor liefde wagen, want net zoals het leven soms vreemd is, kan de toekomst heel gek zijn. Het maakt me mens dat ik leef voor het morgen, dat ik hoop heb in het leven, want anders zijn we monsters, monsters die leven voor niets. Je beeldschone glimlach doet me nog steeds lachen, je warme, liefdevolle knuffels doen m'n klein hartje nog steeds smelten en je prachtige, bruine ogen waar ik elke keer weer in mag kijken, doen me nog steeds blozen alsof ik terug voor de eerste keer voor je sta. Met jou als m'n zon, kan ik alle onzekerheden van het leven aan, zonder jou zie ik alleen maar het duister rondom me, dat binnen sijpelt door de gaten in m'n hart. Leven is genieten en, oh God, laat me nog genieten. Hopend zit ik hier nu, met alleen maar jou in mijn gedachten, te dromen aan de vele mooie jaren die zullen volgen, verblind door liefde, liefde voor jou... Meer heb ik niet nodig als een simpele, liefhebbende jongen die alleen maar van de sterren kon dromen en er nu eentje naast hem heeft die hij nooit meer zal loslaten.

De winnende